

## ‘Ο ΝΟΥΜΑΣ,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν 'Ελλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ 'Εξωτερικὸ  
Φρ. χρ. 10.

20 λεπτά τὸ φύλλο λεπτά 20

**ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ:** Στὰ κιάσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, 'Ομόνοιας, 'Εθν. Τραπεζῆς 'Υπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιδόδρου, (Ὁφθαλμιατρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου ('Ομόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), 'Εξόρχεια, στὰ βιβλιοπωλεῖα «'Εστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλὴ). Στὸ Βόλο βιβλιοπωλεῖο Χριστόπουλου.

Ἡ συντρομὴ πληρώνεται μὲροσὰ κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα.

## ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Τὰ γεροντόπαιδα.—'Ο λέκὲς τοῦ 'Αθηναῖ-  
κον τύπου.— Τὰ ἐμπορικὰ λοιμοκαθαρ-  
τήρια.— Οἱ μεταρρυθμιστές !!!

**Η ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ** νεολαία πάσκει ἀπὸ γεροντισμὸ. Τὸ ξέραμε κι ἀπὸ πρὶν αὐτό, μὰ ἡ ἀρρώστια τῆς φοιτητικῆς ἐξέπασε πιά γιὰ καλὰ τὴν πρὶν τὸ 'Υπουργεῖο ἀποφάσισε νὰ στείλει μερικὸν γέροντα καθηγητὴν νὰ ξεκουραστοῦνε πᾶν ὅτις δάφνης τους. Ποῦ νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τοὺς γέροντας ἡ φοιτητριά, πῶς νὰν τοὺς ἀποχωριστῇ! Νέοι ποῦ νὰ περιφρονοῦν τὰ νιάτα καὶ ποῦ νὰ μένουν κολλημένοι σὰ σκελετὰ στὰ γηρατιά, τέτλια γεροντόπαιδα μὲ γέροντες ἰδέες, γέροντα ἰδανικά καὶ γέροντα ψυχὴ, σὰ κανένα ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου δὲ βρίσκονται. Βρίσκονται ὅμως στὴν 'Ελλάδα, γιὰ τὸν τόπο μας, φαίνεται, πρέπει ὅλα νὰναι ἀρχαιοπρεπὴ γιὰ νὰχουν κάποια ἀξία, ὅλα καὶ πρόσωπα καὶ πράγματα πρέπει νὰχουν τὴν ἡλικία τοῦ Παρθενώνα γιὰ νὰ μᾶς γίνονται σεβαστά.

Τέτλια μᾶς τὴν πλάθουν τὴν ψυχὴν μᾶς στὸ σχολὸ καὶ μὲ τέτλια σκελετοψυχὴ μᾶς παραδίδουνε στὴ ζωὴ. Ψυχὴ ποῦ νὰ λατρεύῃ τὰ γηρατιά, ποῦ νὰ κλωτᾷε κάθε καινοθρία ἰδέα, ποῦ νὰ τρέμει μὲροσὰ οἱ κάθε νεωτερικὸ φαινόμενον.

Νὰ μὴ φύγουν οἱ γέροι ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον. 'Οχι. Οὐτε ἀπὸ τὸ στρατό, οὔτε ἀπὸ τὸ Ναυτικόν, οὔτε ἀπὸ τὴν Δημόσιον θέσιν, οὔτε ἀπὸ πούθεν! Τὸ ἐναντίον νὰ φύγουν οἱ νέοι καὶ σὴν θέσιν τοὺς γέροι νὰ μπουῖν. 'Εχουμε μπόλικους τέτοιους. Στὴν ἀνάγκη, καταφεύγουμε καὶ στὸ Γεροντισμὸ, συμπληρώνοντας ἀπὸ τοὺς μουντερόδες τὸν τὰ στελέχη μᾶς.

Τί τὰ θέτε! 'Όταν τὸ 'Υπουργεῖο ζητᾷ νὰ καθαρίσῃ

τὸ Πανεπιστήμιον ἀπὸ τοὺς γέροντας καὶ ἡ φοιτητριά ἀντιστέκεται, εἶναι νὰ χτυπάει κανεὶς τὸ κεφάλι τοῦ σὸν τοῖχο· γιὰ τοῦτο τίποτ' ἄλλο δὲ φανερώνει παρὰ πῶς δὴ οἱ νέοι (!) ποῦ σπουδάζουν ἐκεῖ μέσα, ἔνα ἰδανικὸν ἔχουν, πότε δηλ. νὰ γεράσουν γιὰ νὰρχινήσουν καὶ αὐτοὶ νὰ γίνονται ὀφέλιμοι στὴν πατρίδα. Τέτοιους νέους, ἐγγνωμονώνας ἡ Πατρίδα, δ' ἀνοίγει τὰ χέρια της καὶ θὰν τοὺς στεφανώνῃ μὲ φάσκελα.

\*

**ΑΕΙΖΕΙ** νὰ πάρει κανεὶς τὸν κ. Πολύβιον Δημητρακόπουλον καὶ νὰ τὸν τρίψῃ στὰ μούτρα τοῦ 'Αθηναῖκου Τύπου. Γιὰ τὸ 'Αθηναῖκος τύπος φταίει γιὰ ὅλα πού βγαίνει σήμερα καὶ τοῦ κατηγορεῖ, ἀποκαλώντάς τονε *λεκέ*, ἀγύστη κτλ., ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ τύπος μὲ τὴν ἀδιάκοπον καὶ ἀηδέστατον ρεκλάμης του τὸν ἀναγνώριζε ἱσμε χτὲς δαιμόνιον καὶ μεγαλοφύστατον καὶ τοῦδινε ἔτσι τὸ δικαίωμα νὰ κάνει ὅποια . . . . . μεγαλοφύστατα ταχυκινὰ τοῦ κατέβαινε στὸ κεφάλι.

Πῶς ἀποκοτᾷ σήμερα ὁ τύπος νὰ γκρεμίζει μὲ σάτυρες, μὲ ἄρθρα καὶ μὲ ἐπιγράμματα τὸ δημιούργημά του; Καὶ πῶς ὁ μεγαλοφύστατος κ. Δημητρακόπουλος δὲ σεφίστηκε ἀκόμα, ἀντὶ νὰ χάνει τὸν πολῦτιμον καιρὸ του ἐπαντώντας στὰ σαλιαρίσματα τοῦ ἐνὸς καὶ τᾶλλονοῦ, νὰ ξαναδημοσιεύῃ ὅσα πέρσι καὶ πρόπερσι γράφανε γιὰ τὴν μεγαλοφυῶν του οἱ ἴδιες οἱ φημερίδες κ' οἱ ἴδιοι οἱ συντάχτες ποῦ τὸν βρίζουνε σήμερα;

Ἄς ἀκούσῃ τις συδουλὲς μᾶς καὶ δὲ θὰ ζημιωθῇ. Τὴν ἀξίζει ἀληθινὰ μιὰ τέτλια γερὴ σφαλίδα ὁ τύπος μᾶς.

\*

**ΚΟΝΤΑ** σ' ὅλες τὶς ἄλλες συφορές, ἔχουμε τώρα καὶ τὸ φόβο τῆς πανούκλας, ποῦ ὅπου κι ἂν εἶναι, γράφουν εἰς «Καιροῖς» τῆς Τρίτης, μᾶς ἔρχεται, ἀφοῦ τὸσον καιρὸν τώρα ἀπὸ κοντὰ μᾶς κορτετίζει. Φαίνεται μάλιστα πῶς ἔχουμε καὶ μεῖς ὅλο τὸ κέρι νὰ τὴν ὑποδεχτοῦμε μεγαλόπρεπα, ἀφοῦ στὰ διάφορα λοιμοκαθαρτήρια ἡ Κυβέρνησις διορίζει ἀθρόους, ὅχι γιὰ νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ τὴν πανούκλα, ἀλλὰ γιὰ νὰ γεμίζουνε μὲ περὶ τὴν τσέπης τους.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἔχουμε ἐμπορικὰ καὶ ἱστοπερατικὰ λοιμοκαθαρτήρια καὶ εἶναι νὰπορεῖ κανεὶς πῶς τέτλια λοιμοκαθαρτήρια δὲν τὰποφάσισεν ἀκόμα νάρθῃ ἡ πανούκλα νὰ μᾶς . . . . . τὰ διοργανώσῃ καὶ νὰ μᾶς τὰ κάνει ἀθροπινώτερα.

\*

**ΠΑΛΙΑ** ἀλήθεια αὐτή, πῶς ὅλα τὰ μεγάλα ὀνόματα, οὐσιαστικὰ κ' ἐπίθετα, χάνουν τὴ σημασίαν τους στὸ Ρωμαϊκόν. Νά, τώρα τελευταῖα τὴν ἔπαθε καὶ τὸ ἐπίθετον **ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΤΗΣ**, ἀφοῦ μεταρρυθμιστὴς αὐτοδαρτιστῆκαν οἱ πέντε δέκα Θεοκρατικοὶ βουλευτὲς ποῦ σέγγουν ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν γιὰ τὴν ἐπιμένουν πῶς πρέπει νὰ μεταρρυθμιστῇ τὸ 'Υπουργεῖον, νὰδείξουνε δηλ. οἱ τωρινοὶ 'Υπουργοὶ τὴ θέσιν, γιὰ νὰ τὴν πάρουν ἡ ἀρεντιά τους.

Ἄλλη μεταρρύθμισις, ἀπὸ τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ 'Υπουργείου, ἀδύνατον νὰ δοῦν Ῥωμαῖκα μᾶτια καὶ νὰ νιώσουν τὰ Ρωμαῖκα μυαλά γιὰ τὴν ὥρα.

μπορεῖ νὰ κατηγορηθῇ χωριστὰ κανένα ὄργανον· μὰ τὸ καθένα παίζει τὸ ρόλον του καὶ βοηθᾷ στὴν ἀχαμνὴ τὴν κατάστασιν.

Νὰ λοιπὸν κ' ἐπιστημονικὴ ξεκαθαρισμένη γνώμη γιὰτροῦ. Κανένα ὄργανον δὲ φταίει. Φταίνει ὅλα καὶ ἀδυνατισμένα σκοτωμένα ὅλα τους, μολεμένα φαρμακευμένα ὅλα τους ἀπὸ τὴν φούσκα τὴν πρησμένην ποῦ μάζωνε μάζωνε μέσα τὴν τὸ φάρμακον καὶ δὲν τᾶφινε ὅζω νὰ περὶχθῇ. Κι ἀφοῦ ἕνας τίμιος ἄνθρωπος σὰν τὸ Σεβιλᾶς, ὁ φίλος κιόλας τοῦ Χουίταρη, δὲν ἀποκρινόντανε τοῦ 'Αντρέας πῶς ἀθῶα τὰ ράδια δὲν εἶτανε, ἀφοῦ θὰ πῇ πῶς ὁ 'Αντρέας εἶχε δικίον νὰ τὸ θαρρῇ πῶς βλάψανε.

Ὁ 'Αντρέας πίστευε πῶς στὸν κόσμον ὑπάρχουνε οἱ Ἀταξίες, πῶς ἀφτὲς βασιλεύουνε, πῶς ἀφτὲς μᾶς κυβερνοῦνε, πῶς κακὸ δὲν εἶναι ποῦ ἀφτὲς νὰ μὴν τὸ φέρνουνε. Δὲν πίστευε δηλαδὴ στὴν Εἰσαρμένην, δὲν πίστευε στὴ Μοῖρα οὔτε στὰ Μοιρογράφια. Τί μοιρογράφια; Ἐδῶ γραφίμο δὲ χωρεῖ. Τέτοιες ἀταξίες γίνονται, ποῦ ἀδύνατον νὰ τὴν προβλέψῃ ὅποιος κι ἂν εἶναι, ὅχι νὰ τὴν γράψῃ. Κοίταξε ὥστόσο, στὴν ταραχὴ τῆς Κατινούλας, πῶς ἐμοιάζε σὰ νὰ μοιρογραφήκανε τὰ παθήματά της ἕνα ἕνα μὲ πρό-  
πο ποῦ δὲν μπορούσες νὰ τὰποφύγῃς καὶ πάλιν με

μὴν ἀνωτέρῃ σου 'Ανάγκη. Βρέθηκε μιὰ μέρα—γιὰ νὰ μὴν τὰ ξετάσουμε πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἀρχὴν τὰ ἱστορικὰ μᾶς—βρέθηκε μιὰ μέρα νὰ μιλήσῃ ὁ Κλυζίου τοῦ 'Αντρέας γιὰ πνευμονοφρίαν. Τὴ νοιάστηκε τότε; ὁ κ. 'Αρτός. Τὴ σακατέψῃ. Ἡ φουσκοφρίωση πῆρε τὸν κατῆφορον. Ξαναμίλησε ὁ 'Αντρέας μὲ τὸν Κλυζίου. Καὶ χειροτερέψανε ἀκόμη τὰ πράγματα. Πῆγε στὸ Μπ... μὲ τὴν Κατινούλα, γιὰ νὰ διορθώσῃ ὁ Σεβιλᾶς ὅσα τῆς χάλασε ὁ 'Αρτός. Ὁ κ. Σεβιλᾶς στοχάστηκε τὰ ραδιοθεραπεύματα. Τὴ ραδιοθεράπευε ὁ κ. Χουίταρη. Καὶ νὰ σου τὰ κατάντια μᾶς. Μοιρογραφα, ἀδύνατον νὰ δοῦν Ῥωμαῖκα μᾶτια καὶ νὰ νιώσουν τὰ Ρωμαῖκα μυαλά γιὰ τὴν ὥρα.

Μὰ μήπως δὲν εἶχε τάχα ὁ 'Αντρέας κάποια παρὰπονα καὶ μὲ τὸν κ. Σεβιλᾶς; Ἰατρός ἀπὸ τοὺς σπάνιους. Πάντα ὅμως χειροῦργος. Κι ὁ χειροῦργος, ἀπὸ τὴ συνήθειαν καὶ ἀπὸ τὰπάγγεμα του, δὲ βλέπει παρὰ τὸ χειροῦργημα. Θὰ κόψῃ καὶ θὰ ράψῃ. Μὲ τὰ κοψίματα καὶ τὰ ραψίματα, τόσες φορές γλύτωσε ἄνθρωπους ποῦ ὅλα τᾶλλα τοῦ ἔρχονται σὰν τιποτένιαν. Στὴν ὑγίαν μὲν προσέχει. Γιὰ τὸ χειροῦργον, ὑγίαν θὰ πῇ μαχαίρι, ζωὴ θὰ πῇ σμιλὶ καὶ θὰ σοῦ τὴ σακατέψῃ προτοῦ σοῦ τὴν ὀρθώσῃ. Δὲν τὴν κατέχει τὴν τέχνην τοῦ γιαιτροῦ ποῦ παρακολου-

## Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Στὸν ἀγοπημένο μου  
Γιάννη Γεντάρην

Κ' ἡ Μαγδαληνὴ γονατιστὴ ἐμπρὸς στὸ Σταβρωμένο, κλαίγει μὲ λυμένα τὰ μαλλιά, καὶ τὸ στήθος της μὲ ἀντάρα ἀνεβοκατεβαίνει, καὶ τὸ μοιρολόγι της εἶναι μοιρολόγι παράξενον, πρωτάκουστο μοιρολόγι, μοιρολόγι ποῦ οὔτε ἀφτὴ, οὔτε κανέναν ἄλλον τὸ καταλαβαίνει.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἡ ἀφρόπλαστη, ἡ Μαγδαληνὴ ποῦ τὸ οὐμὰ της τὸ χνουδάτο σπάρταζε μαστιγωμένο ἀπὸ τὴν ἀκαταμάχητη δύναμιν, ἀπὸ τὸ ξεχείλισμα τῆς ζωῆς, ἡ Μαγδαληνὴ μὲ τὴν ἀχόρταγες τὴν ἀποθυμίας, ἡ Μαγδαληνὴ ποῦ ὅλο γύρεβε τὸν τύπον τὸν τέλειον τοῦ ἀρσενικοῦ, τὸ ταίρι της, καὶ ποῦ γιὰ τὸν δὲν τῶρισε ἔπαιρνε δεξιά ξερβιά δ,τι πρόφτανε, κ' ἔτσι κορόφωνε τὴν ἀσβυστὴν τὴν ἀποθυμίαν, ἡ Μαγδαληνὴ ἡ ἀφαττητὴ στὴν ὁμορφίαν, συναπάντησε ἕνα βράδυ στὴν στράτα της τὸν 'Ισᾶ, τὸ Σημίτη τὸν τέλειον, ποῦ τὸ πρόσωπό του τ' ἀχνό, τὸ λευκομίσο, κ' ἡ λυγερὴ του ἡ κορμωστασιά ἔκαμε ν' ἀνατριχίση τὸ κορμί της· καὶ στὴν ἀνατριχίλῃ της ἀπάνω φώναξε ἀνά τος !.

Κι ὁ 'Ισᾶ, ὁ Σημίτης ὁ τέλειος, τὴν πῆρε τὴν Μαγδαληνὴν, τὴν λάμπα τῆς ἀγάπης, ἀπὸ τὸ χέρι, σὰ νὰ τὴν ἔφερε πάντα· μὰ χωρὶς νὰ προσέξῃ στὰ λιγωμένα της τὰ μάτια, χωρὶς νὰ προσέξῃ στὰ σπαρταριστὰ της τὰ χεῖλια, χωρὶς νὰ προσέξῃ στὸ ἀγαλματένιον της τὸ ξετρυγίλισμα, χωρὶς νὰ προσέξῃ στὴν λιβρα τοῦ κορμοῦ της, τῆς μίλησε γι' ἀγάπες ἀποκοσμες, γι' ἀγάπες ἀτελείωτες, αἰώνιες...

Κ' ἡ Μαγδαληνὴ ἡ λίγνα δὲν κατάλαβε, καὶ μαγέφτηκε. Καὶ ἔχασε τὴν ἡμερούσιον της τὴν ἀγάπην κ' ἔπεσε καὶ προσκύνησε τὸν 'Ισᾶ τὸ Σημίτη τὸν τέλειον, καὶ τότε λατρευτοῦσε μερόνυχτα καὶ μερόνυχτα· καὶ τώρα πρὶ νὰ τότε χορῆ, πρὶ νὰ προστάσῃ νὰ τότε χορτάσῃ, τότε βλέπει κρεμασμένο, γυμνὸ στὸ σταβρό, πῶ ἀχνὸ ἀκόμα, πῶ λευκομίσο, καὶ μὲ πῶ λυγερὴ κορμωστασιά !

Κ' ἡ Μαγδαληνὴ γονατιστὴ ἐμπρὸς στὸ Σταβρωμένο κλαίγει, μὲ λυμένα τὰ μαλλιά, καὶ τὸ στήθος της μὲ ἀντάρα ἀνεβοκατεβαίνει, καὶ τὸ μοιρολόγι της εἶναι μοιρολόγι παράξενον, πρωτάκουστο μοιρολόγι, μοιρολόγι ποῦ οὔτε ἀφτὴ, οὔτε κανέναν ἄλλον τὸ καταλαβαίνει !...

θεῖ τὸν ἀρρώστο βῆμα γιὰ βῆμα, ποῦ φοβάται μήπως κ' ἔνα πάτημα παρκαπιστό, ἕνα κίνημα τὸν κουράσῃ. Ὁ κ. Σεβιλᾶς, τὴν κοῦσασιν τοῦ ἀρρώστου μήτε τὴν ἔβαζε σὲ λογαριασμό, δηλαδὴ δὲν εἶχε μάτια νὰ τὴν δῇ, καιρὸ νὰ τὴν καταλάβῃ. Θυμότανε ὁ 'Αντρέας πῶς τὴν τρίτη, πέντε τοῦ Χριστοῦ, στὸ πρῶτον τοῦ τῆς τῆς, τέτογερμα ποῦ γύρισε ἀπὸ τὸν περίπατον ἡ Κατινούλα, ἦρθε νύχτα, ἡ ὥρα ἔην, ὁ Σεβιλᾶς, καὶ θέλησε νὰ τοὺς πᾶν δίπλα τοὺς δύο στὸ νοσοκομεῖον, ἔτσι, γιὰ τὸ γλύντι, γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ πῶς μὲ τὸ φῶς τῆς ραδιογραφίας, σὲ μιὰ καμαρα σκοτεινὴ, ἔξωθεν θωρεῖς τὸ κορμὸν μᾶς καὶ ἀπὸ μέσα, θωρεῖς τὸ κόκαλον ξερό, σὰ νὰ μὴν τὸ σκέπαζε κρέας. Καὶ δὲν τοῦ ἔφτανε νὰ τοὺς δείξῃ τὸ θάμα τὸ ἐπιστημονικόν· εἰδεῖσε τοῦ 'Αντρέας καὶ τὸ σκελετὸ τῆς Κατινούλας, ποῦ τὴν ἔβαλε νὰ τὴν φωτίσῃ καὶ δάφτηνε μὲ τὴν μηχανήν. Κοίταξε ὁ κακομοῖρος ὁ 'Αντρέας, ὁ βαταλισμένος, ὁ κατακλαμένος κοίταξε καὶ ξεδιάκρινε τὸ ραχοκόκαλον, σὰν ἴσα μάβρη γραμμὴν, τὰ κυρτὰ πλεθρά της ἀπὸ τὴν δύο μερίδας, ἀχ ! καὶ τὸ πρόσωπό της σκελετωμένο καὶ ἀφτό. Γύρω γύρω στὸ πρόσωπον, στὸ ραχοκόκαλον καὶ στὰ πλεθρά, ἔκνοιες ἕναν ἴσκιον ζουγραφιστό, μιὰ φιλοῦστικὴ θολάδα, ἕνα μελνὸξασθὸ γνούδι, ἕνα δ-